

ARNHEMSCHE COURANT

WOENSDAG 10 MEI.

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's wecks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden.

De prijs der Advertentiën is, van zeventien regels f 100, en voor elken regel daarboven zeventien cents, behalve 35 eelken tegeliet, plaatsing.

Binnenlandsche berichten.

NEDERLANDSCH INDIE.

Kupang. Op de zuidwestzijde van Timor 1120 nov. 1842. Ofschoon onze haven sedert de laatste verloop van twee of drie jaren steeds meer door groote schepen bezocht is, blijft Kupang echter, even als vroeger, eene onbeduidende handelsplaats, waarvan de oorzaak wel zijn mag, dat de Timorezen het meestal aan hunne vrouwen overlaten, en zelve daartoe slechts door den nood gedwongen kunnen worden; en nood- drukt kan bij de inwoners van Timor niet ligt ont- staan, daar zij gewoon zijn zeer nitig te leven, en weinig behoeften hebben. Deze gewoonte der inwoon- lingen werkt zeer nadelig op de inkomsten der staats- kas alhier; de Timorezen zijn valstrekt niet te bewe- gen aan onze regering grondbelasting of een hoofd- geld te betalen. (Roxburgh bezoeken ook de land- schappen van Timor liever onze bazars in het geheel niet, dan dat zij eenige standgelden mochten betalen. Er was eenmalig in Januari van dit jaar volstrekt niets te koop, dewijl toen van de verkopers een stand- geld geheven zou worden.)

De eenigste staatsinkomsten zijn dus in deze Neder- landsche bezittingen slechts de regten van uitvoer op was en sandelhout. Daar deze uitvoer nu niet zeer aanzienlijk is, vindt zich het gouvernement te Batavia zeer ellendigen toestand; de acht twaalfponders, die in hetzelfde geplant zijn, kunnen tot schieten volstrekt niet meer gebruikt worden. Het garnizoen onder be- vel van eenen luitenant, bestaat uit 43 man, waar- onder 9 Europeanen, die alleenkijk met zeer slechte geweren voorzien zijn; dat is de toestand.

De Delil, de hoofdplaats der Portugesche bezittin- gen op Timor, verneemt men, dat de ambtenaren een militair, aldaar thans weder ingezonden, hunne soldij ontvangen, hetgeen voor 14 of 18 maanden naar het geslacht niet was. Van het jaar 1840, de betaling der Portugesche troepen hetgeen valt op te merken, dat zij, alhoewel over de helft met haren geld en voor de de dienst, hetgeen de Europeanen onderaffectieken, be- taald worden, voor de 13 maanden 1840 en 1841.

De staatsinkomsten van de handel der Portugesche bezitting op Timor zijn eveneens van zeer oemigse be- tekenis, en de eerste dekking in een deel der uitgaven niet men is, derhalve thans te Delil algemeen van ge- voelen, dat de Portugesche regering thans eenige be- daar hebber heb hier aan eene Europesche handel- held wenscht af te staan.

De Portugesche bezittingen op ons eiland zijn groter en vruchtbaarder dan de Hollandsche kolonien, en wansiet ook op Timor slechts het man vlijtige diam- den ontbrak, dan kon dit eiland in korten tijd tot eene gewichtige handelskolonie herstapen worden.

Tusschen de Nederlandschen en Portugesche bezittin- gen op Timor, bevinden zich ook nog eenige van de Europeanen heerscheppij geheel onafhankelijke landen, en deze zijn juist de schoonste streken van het eiland. In de rijken van Niffa en Amonuba worden zelfs veel goudstof en edelsijne gewonnen, ook hebben deze landen een grooten overloed van paardschapen, en de rijkdom van de rijken is groot.

BRUSSEL.

Brussel 26 april. De eerste generaal-lieutnant Ham- burg, *R. Smeel*, heeft zijn geselschap om te gaan plan- nen op China medegegeven, en is thans terugge- daard.

van heeft Z. M. de koning gelast, dat een zaakkundige naar China zal worden gezonden, om de behoeften van dit rijk uit te vorschek, en aan het handelsre- bliek der staten, die het verbond, zoo spoedig mog- gelijk daarop te zien, te zenden. (Voorwa- melijk moet hij onderzoeken, waar het voordeligste Pruisische handels-agenten kunnen geplaatst worden, en hoe men verlot en de middelen bekomen kan om de Chinese regering tot nadere verhandelingen met ons geneigd te maken. Eindelijk zal hem opgedragen worden, den Indischen Archipel op zijne reis nader te onderzoeken, en uit te vorschek waar men ook daar met eenig voordeel Pruisische consuls zou kunnen plaatsen. In geval van een gunstig bericht, zullen dan terstond consulaten opgericht en geschikte mannen daartoe benoemd worden.)

ENGELAND.

Londen, 6 mei. Onder de geschenken, door den keizer van China aan koningin Victoria gezonden, behooren gouden legersteden, eene hoeveelheid zijde van een tot hertoe in Europa onbekende soort, twee oorbellen ieder ter waarde van duizend p. st., en eene shawl, waarop alle in China bekende diersoorten geborduurd zijn.

Over Frankrijk zijn hier gewichtige tijdingen uit Oostindië ontvangen. Op het vernemen der laatste in Scinde behaalde zegespraken heeft de gouverneur gene- raal dat land met de bezittingen van Engeland ver- eenigd verklaard, en den generaal *sir C. Napier* tot gouverneur der provincie benoemd. De slavernij zal aldaar afgeschaft en de vaart op den Indus voor alle natien opengesteld worden. Te Hyderabad zijn groote schatten gevonden, wier waarde op ruim een millioen p. st. geschat werd.

Men meent nadere en meer uitvoerige berichten te moeten afwachten, alvorens een beslissend oordeel over het zoo onvoorziën besluit van lord *Ellenborough* uit te spreken, door hetwelk andermaal het bestaan van een der inlandische staten van Indië is vernietigd, waar- toe velen gelooven dat hij niet zonder gewichtige aan- leiding zal zijn overgegaan. Reeds heeft de heer *Roebuck* gisteren in het Lagerhuis deswege eene vraag aan *sir R. Peel* gericht, welke echter door de verkla- ring beantwoord is, dat bij de regering nog niets verder dan de inhoud der bovengenoemde telegrafische depêche bekend was.

In dat Huis is ook door den heer *Sheil* gevraagd of het gouvernement kennis droeg van het verlangen van den koning der Franschen, dat de jonge koningin van Spanje geen ander dan een prins uit het geslacht Bourbons huwen zou. Genoemde minister zeide, dat tusschen de Fransche en Engelsche regeringen geene officiële mededeelingen dienaangaande gewisseld waren, maar schroomde niet voor het gevoelen der laatste uit te komen, dat Spanje, even als iedere andere onaf- hankelijke staat, ten aanzien der bedoelde huwelijks- verbindtenis geheel vrij behoorde te blijven.

FRANKRIJK.

Paris 6 mei. Op den feestdag des konings is in de militaire school van Saint-Cyr een opstand uitge- barsten. Acht der meest schuldige jongelieden zijn naar de militaire gevangenis alhier overgevoerd.

Men zegt, dat een der lechlingen van den heer *Arago*, in den nacht van den 25en op den 26en de- zee weder eens nieuwe komeet ontdekt heeft. Ook zijn de rijkdommen van zes zonnenvlekken, en daaronder zeer groote waargenomen. De zonnenvlekken van Spanje, van waar sedert geramen tijd we- nig bericht van wezenlijk aardbevingen verkomen was,

zijn thans vrij gewichtige tijdingen ontvangen. De re- postie heeft, in de Kamer der afgevaardigden, eene zage behaald, welke het ministerie heeft doen afre- den. Toen, namelijk, den 30sten april in die verga- dering tot de keuze van haren vasten voorzitter werd overgegaan, bekwam de kandidaat der oppositie, *Ma- nuek Cortina*, 93 van de 159 stemmen, terwijl de ministeriele kandidaat *Augustijn Arguelles* slechts 13 vereenigen kon. Ook de vice-presidenten zijn door de oppositie benoemd geworden, hoe zeer men dit doet voorkomen als schending eener met haar gemaak- te afspraak. Eene depêche uit Bayonne, van den 5den mei, berigt verder, dat het ministerie aan den senaat, in deszelfs zitting van den 1sten mei, te kennen heeft gegeven, dat de regent hunne hem aangeboden demissie heeft aangenomen en den heer *Cortina* den last heeft opgedragen, om een nieuw kabinet te vorm- men. Men denkt, dat die heer in het voorzitterschap der Kamer vervangen zal worden door den heer *Al- zaga*. Onder de ministers schijnt die van financiën, *Calatrava*, dezen ommekeer het steekst ter hart te nemen; hij is ernstig ziek, en men beschouwt het- gebeurde als de hoofdoorzaak zijner krankheid.

Binnenlandsche berichten.

's Gravenhage, 7 mei. In eenige wel-oederrigte kringen betoogt men het waarschijnlijke of het wech- schelijke van de navolgende verwisselingen in het per- sonnel der ambtenaren, meestendeels ressorterende on- der het ministerie van financiën: 1o. de benoeming van den heer *mr. J. Booye* tot staatsraad in wettelijke dienst; 2o. het verleenen van pensioen aan de heer *mr. P. A. Ossewaarde*, *G. J. Deijseman*, *mr. F. van Heukelom* en *P. van Valkom*, als secretaris-generaal; hoofd-commies en comissar bij het dept. van financiën; 3o. de benoeming van den heer *Quarles van Ufford*, thans secretaris-generaal bij het dept. van marine tot secretaris-generaal bij het dept. van financiën; 4o. de benoeming van den heer *A. Elmk Sterk jr.*, thans hoofd-commies bij financiën, tot referendaris, belast met de afdeling inwoners-nitgaande regten, zonder be- zwaar der schatkist; 5o. de benoeming van den heer *Niemandsverdriet*, thans arrond. inspecteur te Brielle, tot referendaris, belast met de afdeling accijnsen, bij departement van financiën; 6. tot arrondissements- inspecteur te Brielle, de heer *H. Indewey*, thans commies bij dezelfde afd. accijnsen; 7o. tot referen- daris (zonder bezwaar der schatkist) bij de afd. comptabiliteits, in plaats van den heer *G. J. Deij- seman*; de heer *Meulmans*, thans hoofd-commies belast met het personeel; en 8o. in deszelfs plaats, mids zonder bezwaar der schatkist, de heer *H. J. J. Nijssch*, thans commies; 9o. tot inspecteur-generaal, belast met het opperbezigt over de beide afdelingen, accijnsen en in- en nitgaande regten, de heer *Ferniers v. de Looff*, om aan het departement van financiën werkzaam te zijn; 10. tot secretaris-generaal bij het departement van marine, de heer *mr. J. van Stralen*, thans staatsraad in buitengewone dienst; 11o. de be- trekking van gedelegeerden commissaris der in- en nit- gaande regten te Rotterdam, in het belang der schat- kist te supprimeeren, en diens werkzaamheden op te dragen aan den tijdelijk fungerenden arrond. inspec- teur aan het zee-kantoor aldaar, met verplichting, dat die ambtenaar thans in het lokaal met der woonplaats 12o. in de betrekking van entrepôneur te benoemen den heer *Fogel*, thans eerste controleur aan het en- trepôt te Rotterdam, en 13o. in deszelfs plaats den hee *Rensing*, thans controleur der actieve dienst aldaar; 14o. den post van tweeden controleur aan het entrepôt

te. Rotterdam, thans waargenomen wordende door den heer van den Bosch, in het belang der schatkist te supprimeren, en 150. dien ambtenaar aan te stellen tot ontvanger der directe belastingen en accijnsen te Barendrecht.

Gravenhage, 8 mei. In de zitting van de Tweede Kamer van heden, heeft de commissie tot de verzoekschriften onderscheidene verslagen op sommige in hare handen gestelde stukken gedaan, als, onder anderen:

I. Bij monde van den heer Menso: 1o. op vier adressen, houdende bezwaren tegen den accijns op den turf, en voorstel, hetzij om dien accijns af te schaffen, hetzij om dezen te wijzigen. Die adressen zijn: van veen-eigenaren, verveeners en veen-arbeiders te Smilde, (provincie Drenthe); van A. F. L. graaf van Rechteren, te Almelo, exploitateur van hooge vee-ven in de gemeente Vriezenveen; van verveeners te Wildervank, Pekel-A en Onstwedde, provincie Groningen; en van verveeners te Smilde, (provincie Drenthe); 2o. op een adres van J. Backer, te Oosterbeek, (provincie Gelderland), mede-administrateur van kerken en armen-fondsen, die bedenkingen voordraagt nopens het ontwerp van wet tot regeling van rijks openbare schuld, en zulks in het belang van godsdienstige en liefdadige inrigtingen. — Nedeleggng van de adressen ter griffie en drukken van de verslagen.

II. Bij monde van den heer Boreel van Hogelanden: 1o. op een adres van A. van Nabal, zaak-waarnemer te Waalwijk, (provincie Noord-Brabant), die onderscheidene punten behandelt, ten opzichte van de staats-inrigting, het huishoudelijkheidsbeheer, de Overzetsche bezittingen, enz., welk adres onbetamelijke uitdrukkingen bevat en waaromtrent derhalve wordt overgegaan tot de orde van den dag; 2o. op drie adressen van O. van der Tuuk, te Haarlem, betrekkelijk de financiële aangelegenheden des lands. Ter griffie.

III. Bij monde van den heer Scheer's van Haren-carspel: op drie adressen, waarbij bezwaren worden bleotgelegd, ten aanzien der conceptwet, regelende het tarief van justitie-kosten en salarissen in burgerlijke zaken. Dezelve zijn van kantonregters en griffiers van het 5, 6 en 7de kanton van het arrondissement Amsterdam; van ingezetenen van Sneek, die tot den handelstand behooren, en van den griffier bij het kantongeregte te Oostburg, provincie Zeeland. — Ter griffie en drukken van het verslag.

IV. Bij monde van den heer van Pambours: 1o. op een adres van de Kamer van koophandelaren fabrieken te Zwolle, die verzoekt, dat bij het ontwerp tot wijziging van de heffing der regten van doorvoer worde bepaald, dat de doorvoer tegen het bedrag van het vast regt voor alle artikelen en in alle rigtingen geheel worde opengesteld; en 2o. op een adres van ruim zestig handelaren der stad Zwolle, welk verzoek in verband staat met het ontwerp van wet, houdende wijziging van de regten van doorvoer en daartoe strekkende, dat onder anderen de stad Zwolle moge deelen in de gunsten, welke, naar aanleiding der Maintzer overeenkomst van 31 maart 1834, tot nu toe slechts aan enkele steden zijn toegestaan. De commissie stelt voor, deze adressen ter griffie neder te leggen.

De heer van Rechteren meent, dat het ontwerp in de verzoekschriften behandeld, van genoegzaam gewigt te beschouwen is, om tot deszelfs verzending aan den minister van financiën te besluiten.

De heer van Goltstein ondersteunt dat gevoelen. Daar het ene verzoekschrift gedrukt aan de ledest is rondgedield, is het nederleggen van hetzelfde ter griffie geheel doelloos. Er wordt in het adres eene zaak van ongrondwettigheden medegedeeld, waarop de aandacht der regering behoort te worden geteugd. Hij vraagt, of het geene ongrondwettigheid is, dat bij een traktaat wijzigingen in belastingen worden daargesteld, zonder dat de wetgevende magt daartoe hare bekrachtiging verleent? Of is het grondwettig, dat aan het opperhoofd van den staat de bevoegdheid wordt toegekend, om eenige belastingen te handhaven, of te verminderen?

Hij en ander zal de noodzakelijkheid der verzoeken niet doen uitkomen.

De heer van Dam van Isselt geeft toe, dat het rekwest onderscheidene belangrijke punten bevat. Hij kan echter de verzending niet ondersteunen, en heeft dezelve zelfs niet doelmattig. Er is toch op dit oogenblik bij de Kamer een ontwerp van wet nopens het tarief van doorvoer. Na den afloop der zitting van heden zal de Kamer dat ontwerp in de afdeelingen onderzoeken. Dan is de beste en meest afdoende weg geopend aan de regering met de gevoelens, in de

adressen ontwikkeld, bekend te maken. Ware dit het geval niet, dan zou hij voor de verzending stemmen. De Kamer heeft thans het middel handen, om krachtigen te werken. Over het algemeen ondersteunt de heer van Goltstein de denkschriften. Hij spreekt ontwikkeld, doch hij kan niet in het midden, niet goedkeuren, hetwelk, nims inzien, tot deszelfs verzending magt behoort.

De heer van Goltstein ondersteunt de meening van den heer van Dam, niet te wassen kamers, om stande verzoeken belangrijke maatregelen te behouden. Hij wil niet te wassen komen, voor te stellen, dat er, overeenkomstig het reglement, eene commissie worde benoemd, in wier handen de zaak zou kunnen gesteld worden. Wat de beweerde ongrondwettigheid aangaat, ook te dien opzichte deelt hij de denkschriften van vorige redenaars niet. Het geldt hier toch het Maintzer traktaat, dat verplichtend voor het land was, zelfs voor dat de grondwet werd daargesteld. Dat traktaat moet worden geeerbiedigd. De overeenkomst, ten dien opzichte gesloten, is niet in strijd met artikel 190 des grondwet, de redenaar heeft met leedwezen opgemerkt, dat de minister, in de memorie tot toelichting van het aangelegde ontwerp, nopens den doorvoer, op dat artikel heeft gezinspeeld. Het bestaat niet een privilege, veel minder overzetting van artikel 106 des grondwet. De Kamer kan in allen gevallen, door eene verzending, dit niet stilzwijgend erkennen. Er bestaan alzoo geene termen voor het rekwest.

De heer van Goltstein merkt op, dat zijne medeleden geheel en al de strekking van het verzoekschrift uit het oog hebben verloren, daar het niet alleen betrekking heeft tot de voordragt zelve, maar tevens tot het bestaande, tot welks wijziging nog geen voorstel aanhangig is. De verzending is derhalve uit dit gezigtspunt, van gewigt te beschouwen. De redenen, die den laatsten spreker beletten voor de verzending te stemmen, vervallen geheel en al. Hij geeft het hem toch ten volle toe, dat de Kamer over geene constitutionele regten of beginselen behoort te beslissen. Maar dit geschiedt ook niet. Door eene verzending wordt inderdaad niets beslist, maar alleen het rekwest aan de aandachtige overweging der regering aanbevolen.

De voorzitter meent, dat de Kamer, even als bij eene vroegere soortgelijke gelegenheid, de beradslagingen over het voorstel tot wijziging tot eene volgende gelegenheid diende uit te stellen.

Daartoe wordt besloten. De vergadering gaat tot nadere bijeenroeping uiteen. — Heden is de centrale afdeling bijeengekomen over de voordragten van wet, houdende de tarieven der justitie-kosten, enz., en over het onderwerp, nopens den doorvoer, hetwelk heden in de afdeelingen der Kamer in overweging genomen is.

Breda, 6 mei. Uit Gilze en Rijen schrijft men: Op den 29sten april laatleden, des voormiddags omstreeks tien ure, werd een felle brand ontdekt in het zoo genaamd Nieuw-Bosch, onder de gemeenten Ginaken en Gilze gelegen, en behoorende tot de domeingooderen van Z. K. H. prins Frederik der Nederlanden. De ramp had, ten gevolge van den sterken wind, spoedig in uitgebreidheid toegenomen, en dreigde in eene zuid-westelijke rigting de verdere domaniale en andere nabij gelegen bosschen in asch te zullen leggen. Het heeft echter den ijver van de te hulp gesnelde personen, opdanke de onmogelijkheid om de brandspuiten, bij gebrek aan eenig water, in werking te brengen, en ondanks den hevigen wind, omstreeks half een ure des namiddags, midden in het bosch mogen gelukken den brand meester te worden, en zulks vooral door het nijlagaan der vlammen door middel van kleine boomstammen en het omvellen van bosschen.

Het genoemde bosch was bezaaid met moscovisch en ander mast, waarvan achtentwintig bunders achttienjarige en dertienjarige mast zijn afgebrand, door elkander 160 per bunder waardig gerekend.

Met betrekking tot de voortzetting van den ontzaten brand, schijnt, deze te moeten toegeschreven worden aan de onvoorzichtigheid van brandwars, waarmede in de nabijheid van het brandpunt twee hoopen zamen gegeven hout verbrand lagen en, in de aschen van eenige stukken verbrand toewerk.

Bij het worstelen tegen de zich uitbreidende vlammen hebben zich vooral mansmoedig onderscheidend Jan Soethout, Hendrikus Soethout, Jan Kriens en Willem Boemaards, benevens twee andere inwoners van Gilze en Chaam, welke allen de domein bezaaiden

ijverig ten dienste gestaan en zonder belang der vruchteloos aangebrachte brandspuiten getandeld hebben.

Arnhem, 9 mei. Door Z. Exc. den minister van binnenlandsche zaken is tot rector aan het stedelijk gymnasium alhier benoemd de heer J. W. Elink Sterk, thans rector aan de Latijnsche school te Gorinchem.

De schatgraver.

II.

Ik wandelde eens alleen op eenen nacht, in de Alameda van St. Jago di Compostella, waar ik sints tien dagen was. Het was een heerlijke maneschijn; ik ging op eene bank zitten peinzen, toen eensklaps mijne aandacht gewekt werd door eenen zwaren, naderenden tred: terwijl ik de oogen opsloeg, zag ik iemand aankomen, die op eenen grooten afgeschilderen boomtak leunde. Tot mijne bank genaderd, nam de man zijnen grooten Andaluzischen sombrero af, en vroeg mij om eene aalmoes, met eenen toon van stem en in eene brabbeltaal, die ik meende te herkennen: de man die een' straal op zijn grijs hoofd liet vallen, toonde mij BENEDICTUS MOL.

»Wel?» zeide ik tegen hem, »is het mogelijk dat »ik u te Compostella zie?»

»Och! mijn Gott! es ist der Herr!» antwoordde BENEDICTUS: »Wat een geluk, dat de Herr de aller- »eerste is, dien ik te Compostella ontmoet!»

Ik: »Ik kan mijne oogen naarwieliks gelooven. »Wilt gij zeggen, dat gij juist op het oogenblik aan- »komt?»

BENEDICTUS: »Och! ja, ik kom daar net aan; ik »kom te voet van Madrid.»

Ik: »En wat drijft u hierheen?»

BENEDICTUS: »Och! ik ben gekomen voor den Schatz, »den schat. Ik zeide u te Madrid, dat ik zou komen, »nen, daar ik u zoo gelukkig trof, is het een goed »voorteeken; ik twijfel niet of ik zal den schat ook wel »vinden.»

Ik: »Hoe hebt gij onder weg den kost gevonden?»

BENEDICTUS: »Och! ik heb gebedeld tot Toro, waartoe »mijn bedrijf wilde ter hand nemen; maar men heeft »mij weldra weggezonden, ik weet niet waarom. Ik »ben dus heengegaan, alweder bedelende tot Orenso »eene stad in deze provincie Gallicie. . . . Ik houd in, »het gebied niet van Gallicie. . . .»

Ik: »En waarom niet?»

BENEDICTUS: »Omdat het een bedelaars-land is en ik »heb, als vreemd bedelaar, veel door de concurrentie »moeten uitstaan. Kom ik s'avonds aan een dier »varkenskotten, die zij posadas noemen, en vraag »mij om Godswill een stuk brood en wat stro om er »den nacht opdoor te brengen; dan verfloekt men mij »en zeed mij weg, zeggende dat er in Gallicie brood noch »streonis. Er inderdaad, ik heb hetzelfde weinig ge- »zien, en van Orenso af heb ik niets gegeten dan »brod en mij niet nedergelagd dan op stechte maten, »voor de paarden bestemd.»

Ik: »En toch is het in Gallicie, dat gij eenen schat »kent zoeken?»

BENEDICTUS: »Ja, ongetwijfeld; maar het is een »begraven schat: er is geen geld boven de aarde in »Gallicie. Ik kom er dien zoeken, welken niemand er »wast. Als ik het een heb, dan koop ik een koe »met zes muilezels, en zoo ga ik weer naar Euzen. »Als de Herr met mij mede wil gaan, zal hij mij »genoegen doen.»

Ik: »Ik vrees, dat gij uwe reis voor niet gedaan »hebt. Wat zijt gij nu voornemens te doen? Wat »hebt gij in uwe beure?»

BENEDICTUS: »Geen quarto; maar dat scheekt niet. »Ik ben nu in St. Jago, en de schat is niet ver. Ik »heb u gezegd, dat is een goed teeken. Ik ga mijnen »intrek nemen in de beste herberg en, zamenalende »hartog, tot dat ik gelegenheid vind den Schatz te »nlijten; en dan zal ik mijne gelag betalen.»

»Geloof mij, ziele die hem, zwees wijzen, zoek een »zedigen heilje uit om uit te rusten, en yerschaf u »verke. Onderwijl hebt gij daar wat geld. Wat uwe »schakel betreft, ik geloof dat die nergens dan in een »verhouding bestaat.» Ik gaf hem een dollar en »ging heen. Kolof. . . . »Twee of drie dagen later was ik in de kamer van »mijne posada in gesprek met mijn vriend, een »man, den boekverkooper, toen mijn bediende Arroyo »de deur opende en, met den 1sten schijn op het gelaat »mij zeide dat er iemand vreesde te worden »te spreken. »Laat hem boven komen, »dat was »en enige oogenblikken later verschee een man met

»Het is een zeer bijzonder personaadje dien ik u voorstel,» zeide ik tot den boekverkooper. »Gij Galliciërs verlaat over het geheel uw land, om fortuin te gaan maken; en deze komt juist in Gallicië om er het zijne te vinden.»

»Hij heeft gelijk,» antwoordde REY ROMERO. »De natuur heeft van Gallicië de rijkste provincie van Spanje gemaakt; maar de bewoners zijn te dom om gebruik te maken van de voordeelen, die voor hunne voeten liggen. De Cataloniërs, die zich hier komen neerzetten, verstaan hun belang beter; zij rigten er alle etablissementen op die bloeijen. Wij hebben overal rijkdommen om ons heen op en onder den grond.»

BENEDICTUS. »Och, ja! onder den grond, dat zeg ik ook: er is meer rijkdom onder dan op.»

IK. »Hebt gij, sedert ik u gezien heb, eindelijk de plek ontdekt, waar uw schat verborgen ligt?»

BENEDICTUS. »Och, ja! nu ben ik op de hoogte, zij is begraven in de sacristy van de kerk van Saint-Roch.»

IK. »Hoe zijt gij dat te weten gekomen?»

BENEDICTUS. »Dat zal ik u zeggen: den morgen na mijne aankomst, slenterde ik de geheele stad door, om de kerk te ontdekken; maar ik heb er niet eene kunnen vinden, die naar de beschrijving geleek, welke mijn kameraad, in het hospitaal overleden, mij gedaan had. Eindelijk raadden mij de lieden, bij welke ik mijnen intrek heb genomen, en aan wie ik het geval verhaalde, mij aan eene meiga te laten halen.»

IK. »Een meiga? wat is dat?»

BENEDICTUS. »Och! eene *hasweil*, eene heks! De Galliciërs noemen hen zoo in hun gebrabbel. Ik liet dan de meiga halen. Wat eene vrouw, die meiga! nooit heb ik haars gelijke gezien; zij is zoo breed als ik; met een gelaat, rond en rood als eene zon; zij deed mij verscheidene vragen in haar Gallicisch patois en daarop een spel kaarten uit haren hand. Eindelijk legde zij het op eene zekere manier op tafel, zij zeide mij, dat de schat in de kerk van St. Roch was. Ik bet in de kerk gegaan, en ditmaal heb ik de plek, die mij aangewezen was, herkend. O! die meiga is eene vermogende *has*. Men kent haar wel in den omtrek, en zij heeft veel kwaad gedaan aan de kudden. Ik heb haar de helft van den dollar gegeven, welken ik van u heb gekregen.»

»U hebt zeer onnoozel gedaan; zij heeft u veel geld gegeven. Maar geseid, dat de schat in de kerk van St. Roch zij, hoe zult gij de vergunning krijgen om de zerken van de sacristy weg te nemen, ten einde er naar te zoeken?»

BENEDICTUS. »Och! de zaak is al ver gevorderd: ik ben gisteren gaan biechten bij een van de kanunniken, die mij de absolutie en de zegen heeft gegeven; ik gaf juist niet veel om die twee giften; maar het was toch een goed middel om mijn doel te bereiken. Ik heb dan bij den kanunnik gebiecht; daarop heb ik hem mijne reizen verhaald, en eindelijk heb ik hem van den schat gesproken, hem voerstaande van gelijk op te deelen, wanneer hij mij wilde helpen. Ik wenschte, dat gij hem eens gezien hadt; hij was er zeer warm op, en heeft gezegd, dat het wel eene zeer voordeelige speculatie kon zijn. Hij heeft mij een Zwitsers en een goed katholijk genoemd. Toen heb ik hem verzocht, mij in zijn huis te nemen en mij te herbergen, totdat wij de gelegenheid zouden hebben samen den schat te pligten... maar hij heeft mij geweigerd.»

IK. »Dat verwondert mij niet: een kanunnik stelt zich niet bloot voor nietmetal. De sprookjes van begravenen schatten zijn tegenwoordig wat uit den smaak; men heeft er al te veel van gewaagd sinds den tijd der mooren.»

BENEDICTUS. »Onderusschen heeft hij mij geraden naar den kapitein-generaal te gaan en te pogen vergunning te krijgen om te laten graven, mij belovende, mij, zoo veel in zijn vermogen was, bij te staan, wanneer ik eens die vergunning had erlangd.»

Daarop ging mijn Zwitsers heen, en ik hoorde er iets meer van gedurende al den tijd, dat ik nog te St. Jago di Compostella bleef.

De vreeselijke reisgezel.

Een bekende Engelsche schrijver verhaalt het volgende voorval, dat hij beweert uit den mond van een beroemden luchtreiziger zelve vernomen te hebben. Wij zullen, volgens zijn verhaal, laatstgemelden zelve laten spreken:

»Bij eene mijner opstijgingen in den tuin der Vaux-hal, had een mijner bekenden, MAYOR genaamd, het verlangen geuit om mij op mijne luchtreis te vergezellen. Maar toen het uur van vertrek was aangekomen, lieten zijne zenuwen hem in den steek en ik zag te vergeefs om naar iemand die de ledige plaats in het schuitje vervullen zoude. Nadat ik tot op het laatste oogenblik op hem gewacht had en de in den tuin verzamelde menigte reeds luid bewijzen van ongeduld had doen hooren, maakte ik mij gereed om alleen te vertrekken en juist was ik van sints het laatste touw dat mij aan de aarde vasthield, van mij af te werpen, toen eensklaps een mij geheel onbekend heer door de menigte drong en zich aanbod om mij op mijnen wolkenogt te vergezellen. Hij wist zijn verzoek zoo dringend en ernstig te maken, dat ik, na mij door eenige vragen verzekerd te hebben, dat hij tot den welopgevoeden en fatsoenlijken stand behoorde, en nadat hij mij beloofd had zich in alles naar mijne bevelen te gedragen, liet overhalen om hem, in stede van den weggeblevene, mede te nemen. Zoodra hij dit vernam steeg hij met den meesten spoed en veel behendigheid in het slingerende schuitje. In het daaropvolgende oogenblik bevonden wij ons reeds boven de lanen van den beroemden tuin, en, om mijnen reisgenoot gerechtigheid te laten wedervaren, ben ik verplicht te erkennen, dat, volgens alle mijne vroegere ervaringen, nooit iemand bij de eerste opstijging eene zoo volkomen koelbloedigheid en zelfbeheersching aan den dag had gelegd als deze onbekende. Het snelle opstijgen van den luchtbol, de vreemdheid van den toestand, de wezenlijke en ingehelpte gevaren der reis en eindelijk de vreugdekreten der menigte, — alles is geschikt om zelfs den moedigsten eenige vrees te doen gevoelen of ten minste in eene buitengewone spanning te brengen. De vreemdeling, daarentegen, was zoo kalm en scheen zich zoo op zijn gemak te gevoelen, alsof hij zich in zijn eigen huis bevond en in zijnen leunstoel gemakkelijk voor de schrijftafel zat.

Een vogel had niet vrolijker kunnen zijn en zich ustiger in zijn element kunnen gevoelen; en desniet-tegenstaande verzekerde hij mij op zijne eer en op het plechtigst, dat hij in zijn geheele leven nooit te voren was opgestegen. In stede van eenige bezorgdheid te laten blijken over de groote hoogte, waarop wij ons boven de aarde bevonden, gaf hij steeds bewijzen van de grootste blijdschap, wanneer ik in eenen mijner zandzakken ledig stortte, en een- of tweemaal vroeg hij mij zelfs meer ballast uit te werpen, dan ik juist wel wilde. Middelerwijl dreef ons de zeer gunstige wind langzaam in eene noord-oostelijke rigting, en daar de hemel dien dag bijzonder klaar en helder was, genoten wij een wondervol vogelperspectief op de groote hoofdstad en de haar omringende landstreek. Mijn reisgezel luisterde aandachtig naar mij, wanneer ik hem de verschillende voorwerpen aanwees, over welke wij heen vlogen, tot ik hem eindelijk toevallig deed opmerken, dat de ballon zich op dat oogenblik juist boven Hoxton moest bevinden. Toen verried mijn reisgezel voor het eerst een zeker onaangenaam gevoel en vroegde mij angstig, of ik geloofde, dat hij door iemand beneden van de aarde konde herkend worden. Ik antwoordde hem, dat dit volkomen onmogelijk was. In weervil hiervan, ging hij voort met zich angstig heen en weder te keeren, en meermalen te herhalen: »Ik hoop dat zij mij niet zien zullen,» waarbij hij mij verzocht nog meer ballast uit te werpen. Voor de eerste maal ging mij de gedachte door het hoofd, dat zijne aanbieding om met mij op te stijgen, veel had gehad van eenen oogenblikkelijken inval, en dat hij nu vreesde, door iemand zijner familie herkend te worden. Ik vraagde hem derhalve, of hij te Hoxton woonachtig was, hetwelk hij toestemmend beantwoordde, en op nieuw met de grootste hevigheid bij mij aandrang, de nog overschietende zandzakken te ledigen.

Dit was nochtans, uit aanmerking van de hoogte tot welke wij waren opgestegen en den koers van de wind, mitsgaders van de nabijheid der zeekust, volstrekt niet mogelijk. Maar mijn reisgenoot was doof voor deze redenen; hij bleef er op staan nog hooger te gaan, en toen ik weigerde nog meer ballast uit te werpen, nam hij zijn heed van het hoofd, trok zijn rok en vest uit en smet alles over boord.

»Hoezee! dat verligt de schuit!» riep hij uit, »maar het is nog niet genoeg, en hij begon zijnen das los te maken.»

»Dwaasheid!» beste vriend, zeide ik, »op zoodanigen afstand kan niemand, al ware het ook met een teleskoop, ontdekken,

»Verlaat u daar zoo zeker niet op,» hernam hij tamelijk onverschillig; »zij hebben goede oogen te Milos.»

»Waar?» vraagde ik.

»In het gekkenhuis van Milos!» antwoordde hij.

Genadige hemel! — In een oogenblik stond mij de waarheid helder voor oogen. Ik zat in het gebrekkige schuitje van den luchtbol, ten minste eens mijl boven de oppervlakte der aarde, nevens eenen zinlooze! Het vreeselijke van mijnen toestand beroofde mij in het eerste oogenblik van alle overleg. Een plotselinge aanval van den waanzinnige, een aanval van woede, de geringste strijd, kon ons beide in een oogenblik naar de eeuwigheid zenden! Middelerwijl herhaalde de zinlooze nog heviger zijn onbesuisd geschreeuw; »Hooger! hooger! hooger!» en ontdeed zich daarbij een voor een van zijne kleedingstukken, welke hij aantrok, en wierp dezelve, zoodra hij er een uit had getrokken, dadelijk over boord en gaf ze aan de winden prijs. De overtuiging, dat elke tegenspraak nutteloos zoude zijn, of veelteer de vrees, dat zij wellicht eene verderfelijke opwelling konde veroorzaken, legde mij, gedurende deze handeling van zijne zijde, het zwijgen op. »Wij zijn nog niet hoog genoeg, wij moeten nog tien duizend mijlen hooger — een van ons moet den anderen over boord werpen.»

Het is onmogelijk mijne gewaarwordingen bij deze woorden te beschrijven. Niet slechts het schrikbarende van mijnen toestand, maar nog meer de ongewooneheid van denzelfden, bragt mijn gemoed in eene wilde, koortsachtige beweging; want nooit had de stoutste verbeelding, nooit de verschrikkelijkste droom mij in eenen zoo vertwijfelden, hopeloozen toestand gebracht. Hij was verschrikkelijk — verschrikkelijk. Woorden, gebeden, redeneringen waren nutteloos. — wederstand had gelijk gestaan met eenen oogenblikkelijken dood. Beter ware het geweest, dat ik mij ongewapend in de Amerikaansche woestenijen aan de genade der wilde horden had overgelaten gezien. En terwijl ik met waagde vinger noch hand te verroeren om het te verhinderen, zag ik den waanzinnige met overleg eerst den eenen vervolgens den anderen der nog als ballast overgebleven zandzakken uit het schuitje slingeren, waardoor de luchtbol pijlsnel in de hoogte schoot. — Hooger, hooger, nog hooger, steeg hij op — tot eene hoogte waaraan ik het nooit had gewaagd te denken; de aarde, was uit mijne oogen verdwenen en niets als eene ontzaggelijke zee van wolken bewoog zich onder ons! De aarde, ik gevoelde het, was voor altoos voor mij verloren! De waanzinnige, daarentegen, nog niet te vreden met de hoogte waarop wij ons bevonden, begon op nieuw morrend in zich zelve te spreken.

Eindelijk vroeg hij eensklaps: »Hebt gij vrouwen en kinderen?»

Door den drang der omstandigheden en door de liefde tot de aangename gewoonte van het aanzien daartoe gedwongen en met eene gewis vergeefflijke verloocheining der waarheid, antwoordde ik, dat ik getrouwd was en veertien onmondige kinderen had die in mij kunnen vader en onderhouder verliezen zouden.

»Ha! ha! ha!» lachte de waanzinnige, terwijl er een gloed in zijne oogen brandde, die mijn bloed in mijne aderen deed verstijven. »Ik heb drie honderd vrouwen en vijf duizend kinderen, en indien de luchtbal door den dubbelen last niet zoo zwaar geweest ware, zoude ik reeds sedert lang bij hen geweest zijn.»

»Waar bevinden zij zich dan?» vroeg ik, mij angstig bezig houdende, om de eene of andere vraag te vinden, ten einde tijd te winnen, die zich juist van zelve aanbod.

»In de maan,» antwoordde de zinlooze, en »wanneer ik eerst de schuit lichter gemaakt zal hebben, zal ik er in een ommezien zijn.»

Verder hoorde ik niets meer; want plotseling trad hij naar mij toe, klemde mij in zijne armen, en.....

Hier eindigt het bericht omtrent dit voorval. Dat het verhaald werd, schijnt nochtans te bewijzen, dat het gelukkig is afgelopen.

Ingezonden stukken.

Van de Redactie der Arnhemse Courant.

Ik geloof dat het nuttig en aangenaam tevens zal voor de houders van obligatiën, ten laste van eenige der Staten van de Noord-Amerikaansche Unie, want ter hunner kennis gebragt wordt, dat op den 3den mei II. een rekwist aan den zaakgelastigde van de Vereenigde Staten Amerika te 's Gravenhage is overhandigd geworden; door eene deputatie welke de gezamenlijke ondertekenaars van dat rekwist vertegenwoordigen.

Deze deputatie was te zamengesteld uit de heeren A. VAN DER HOOP, chef van het bankiershuis MOREN EN COMP.; J. HODSHON, chef van het huis van negotie JOHN HODSHON EN ZONEN, en C. D. CROMMELIN, chef van het huis van negotie DANIEL CROMMELIN EN ZONEN, allen woonende te Amsterdam.

Het rekwest, welks inhoud wij hieronder laten volgen, was te Amsterdam voorzien geworden van 147 onderteekeningen van de voornaamste huizen van negotie en van de aanzienlijkste ingezetenen, terwijl zich daarbij in 's Gravenhage nog 18 personen gevoegd hadden, zoodat hetzelfde in het geheel voorzien was van 165 handteekeningen, welk getal echter zeer zeker nog aanmerkelijk grooter zou geworden zijn, wanneer de tijd had toegelaten om het stuk gedurende meer dan twee dagen te 's Gravenhage ter teekening te laten rondgaan.

De Amerikaansche zaakgelastigde heeft de deputatie niet alleen allermitszaamst ontvangen en op zich genomen, om het rekwest dadelijk aan zijn gouvernement te Washington op te zenden, maar heeft daarenboven vrij duidelijk te kennen gegeven, dat hij voor zich zelve overtuigd was van de billijkheid der in het rekwest vervatte klagten, en van de waarheid der daarin ter nedergestelde daadzaken.

Aan Zijn Hoog Edel Gestrenge den Heere CHRISTOPHER HUGHES, zaakgelastigde van de Republiek der Vereenigde Staten van Amerika, te 's Gravenhage.

De ondergeteekenden, allen houders van obligatiën in Noord-Amerikaansche leeningen in de laatste jaren gedaan of gevestigd op fondsen ten laste van verschillende Staten der Unie, nemen hierbij de vrijheid met vertrouwen de tusschenkomst U Hoog Edel Gestrenge ten hunnen behoeve in te roepen.

Het is denzelfden bekend hoe de verbindtenissen, hij het uitschrijven der leeningen aangegaan, onvervuld zijn gebleven — de renebetalingen zijn geschorst. — Resluiten van onderscheidene staten hebben aan de gegetene onderpanden hunne waarde ontnomen. — aanzienlijke verliezen zijn geleden — en alle pogingen, om uit dien treurigen toestand te geraken, zijn tot hiertoe zonder gevolg gebleven.

Het is in dien stand van zaken, dat zij zich een openbaar beroep meenen te mogen veroorloven op het bekende eergevoel uwer natie; en zich te mogen wenden tot het algemeen staatsbestuur van een volk, dat tot ons verre het belang van het openbaar staatscrediet steeds heeft erkend en gehuldigd.

Het diep gevoel van verongelijking, dat de ondergeteekenden vervult, erkennen zij gaarne, dat reeds in de Vereenigde Staten gedeeld en beleeden is. — De leer van de verwerping der schuld, op enkele plaatsen omhelsd, is bij de meerderheid der bevolking niet verontwaardiging afgewezen. Mannen, in hooge betrekkingen geplaatst, hebben het openlijk erkend, dat, noch door omstandigheden, noch door verkeerde handelingen en verspilling, door banken of eigene ambtmanen, noch door te hoog gespannen en te leuggestelde verwachtingen — die leer immer is te rechtvaardigen. De onschendbaarheid van verbindtenissen, te heiliger naarmate zij minder rusten op den steun der regterlijke macht, en enkel of meer op geveel van oer en vertrouwen, is bij uwe natie zelve met warmte verdedigd.

Maar zij aarzelen mede niet, hunne meening rodborstig te uiten, dat door geene bloote erkenning van regt of plicht het geschokte staatscrediet kan worden hersteld of het regtmatig beklag kan worden weggenomen. — Zij zelve mogen daardoor te meer bevoegd zijn om met gematigden ernst hunne belangen voor te staan, en om herstelling aan te houden; de natie zelve kan wel nimmer geacht worden daardoor alleen den blaam, op haren naam geworpen, in het oog van de wereld te hebben uitgewischt.

U Hoog Edel Gestrenge gebove niet, dat de teekenaars van dit verzoek zich zouden aanmatigen de hulphbronnen op te sporen, die zouden kunnen worden geopend, of de maatregelen na te gaan, die wellicht zouden kunnen worden ter hand genomen. — Zij vergunnen zich alleen de vraag voor te stellen — of, bij zulk een uitgebreidheid van hulpmiddelen, bij zulk een verkracht, bij zulk een hoog en algemeen belang, het zoo geheel onmogelijk zijn zoude het geschokte vertrouwen te herstellen? — Zij vragen of erkenting van regt, door geene poging, van wat aard ook, tot tegemoetkoming of geruststelling onderstaand, het eenige zijn zou dat men den verongelijkten had aan te bieden?

Als Nederlanders mogen de ondergeteekenden hierbij nog met een enkel woord terugwijzen op de eerste tijdsperken der onafhankelijkheid. Geheel onverschillige toeschouwers waren hünne landgenooten nimmer, noch van de worsteling zelve, noch van den ontkomenden bloei uwer natie. Toen het vertrouwen op den jeugdigen staat nog niet op hechte grondslagen kon gevestigd zijn, hebben hunne kapitalen mede geëind om zijne welvaart te helpen uitbreiden en onderschragen. Meer dan dertig millioenen schatts werden van 1782 tot 1794 hier opgenomen en aan den staat ter leen verstrekt, en verdere aanzienlijke voorschotten zijn daartoe hief gedaan. — Zal de vroeger verleende hulp hier niets gelden? Zal het niets afdoen, dat de stiptheid zelve in het voldoen aan die vroegere verbindtenissen het later gesehonken vertrouwen heeft opgewekt? Zal de natie nu vergeten zijn, aan welke middelen zij mede haren eersten opkomst te danken heeft? Zal zij niet alles beproeven om den schijn te vermijden, alsof bewezen dienst immer door haar met ondank zoude kunnen beloond worden?

Eindelijk, het is U Hoog Edel Gestrenge bekend, zeer weinige jaren zijn sedert het aangaan der laatste leeningen verloop — nog was de nationale eer onbesmet — het vertrouwen op de Vereenigde Staten stond vast — in de hulphbronnen en het eergevoel dier natie zocht men zijn onderpand bij voorkeur — hunne fondsen zouden eeniglijk dien waarborg opleveren — aan verdere voortgang in welvaart werd niet getwijfeld — de leeningen zelve zouden die welvaart nog hooger opvoeren. Zoo werden gelden, elders niet zonder voordeel geplaatst, in de nieuwe leeningen overgebracht, en er verliep zeer weinig tijds of de gedane toezeggingen werden verbroken, — de onderpanden, waartop de leeningen gedaan waren, verloren hunne waarde — ook de renten daarvan bleven onbetaald! Mogen de schuldeischers in zoodanige leeningen niet vooral rekenen op medegevoel en ondersteuning?

Ziedaar de gevoelens en verwachtingen, die de ondergeteekenden zouden wenschen, dat door de welwillende tusschenkomst van U Hoog Edel Gestrenge aan het Algemeen Staatsbestuur der Unie, en aan dat der bijzondere Staten mogten worden medegedeeld. Zij voegen hunne stemmen bij zoo vele anderen in een naburig rijk, die even als zij, zich tot den Verteenwoordiger der Unie hebben gewend om mededeeling hunner bezwaren en ondersteuning hunner wenschen te verzoeken. — Die medehulp en ondersteuning is hun niet geweigerd. Ook door U Hoog Edel Gestrenge vertrouwen de onderteekenaars dat hun verlaagen zal worden ingewilligd. Van maar nabij bekend met den algemeenen indruk door het gebetorde hier te lande gemaakt en in staat de treurige gevolgen daarvan voor zoo velen onzer landgenooten te beoordeelen, zal dezelve, gelijk zij durven hopen, mede niet weigeren, om, waar het pas geeft, door uwen, door hen hooggeschaten invloed, hunne regtmatige belangen voor te staan.

Amsterdam, april 1843.

Overvrentiën.

+++ In den jare Achtien honderd drie en veertig, den drie en twintigsten Maart, heb ik ondergeteekende, GERHARDUS JOHANNES ELSNERUS VAN CAMPEN, Deurwaarder bij de Arrondissements-Regtbank te Arnhem, wonende te Arnhem, in de Bentinksteeg, Wijk D, No. 158, ter requisitie van den Heer Mr. GERHARD EVERTS, PHILIP PELGRIMS Zoon, Advocaat, wonende te Arnhem, in zijne hoedanigheid van Curator over de onbeheerde nalatenschap van den Heer PETRUS JOHANNES THEODORUS LA CHAPPELLE, in leven Wijnkoop, gewoond hebbende en overleden te Arnhem, daartoe aangesteld bij Vonnis der Arrondissements-Regtbank te Arnhem, de dato zevenden October achtien honderd twee en veertig, voor wien domicilie wordt gekozen ten Kantore van den heer HENDRIK BROUWER, Procureur bij genoemde Regtbank, wonende in de Bakkerstraat te Arnhem, welke tevens bij deze wordt geconstituëerd, om in deze Procedure voor den eischer als Procureur te occuperen, en nit kracht van een Vonnis der voornoemde Regtbank van den dertienden Maart dezes jaars, behoort geregistreerd, geweest op een daartoe door mijnen requirant ingediend rekost.

GEDAGVAARD.

alle zoo bekende als onbekende of afwezige belanghebbenden in de nalatenschap van voormelden Heer LA CHAPPELLE, om te verschijnen voor opgemaakte Arrondissements-Regtbank, Kamer van Burgerlijke zaken, op Maandag den veertienden Augustus achtien honderd drie en veertig, des voormiddags ten tien ure, ten einde te hooren eisch doen en concluderen, dat:

Aangezien mijn requirant verlangt om van het beheer, dat hij in zijne opgemaakte hoedanigheid heeft gevoerd, rekening af te leggen; aangezien die rekening met de bescheiden ter griffie van maergemelde Regtbank is nedergelegd; het der Regtbank moge behagen, eenen Register-Commissaris te benoemen, ten wiens overstaan die rekening zal worden gedaan, en dat de gedaagden daarbij tevens zullen worden veroordeeld om daarna met mijnen requirant, overeenkomstig de voorschriften der wet, voort te procederen, ten einde te geraken tot de bepaling van het saldo dier rekening, om vervolgens door hem te worden afgegeven aan zoodanige belanghebbenden, als bevonden zullen worden tot hetzelfde gerechtigd te zijn, met bepaling,

dat de kosten, ter dezer zake te vallen, bij verbrant zullen worden gekort aan het batig saldo, doch met veroordeeling van diegenen der gedaagden, welke de verordening mogten tegenspreken, in de kosten van dit geding.

En heb ik, Deurwaarder, afschrift van dit exploit aangeplakt aan de vergaderplaats der gemelde Arrondissements-Regtbank, terwijl gelijk afschrift tweemaal, met tusschenruimte van zes weken, zal worden geplaatst in de *Arnhemse Courant* en in het *Handelsblad*, als daartoe bij gemeld vonnis aangevezen.

De kosten zijn, behalve de plaatsing in voornoemde couranten, vier gulden vier en vijf centen.

Proces-verbaal . . . f 2.75
Kopij en aanplakken » 0.75
Zegels en repert. . . » 1.04 (Geteekend)
G. J. E. VAN CAM-
PEN, Deurw.
f 4.54
Registratie . . . » 1.10 1/2
f 5.64 1/2

Geregistreerd te Arnhem, den vier en twintigsten Maart achtien honderd drie en veertig, Deel twintig, folio honderd twee en veertig, verso yak negen, twee bladen, geen renvooi. Ontvangen voor regt een gulden en tien en een halve cents.

De ontvanger (Get.) TROUWJA. Voor eensluidend afschrift, H. BROUWER, Procureur.

De ondergeteekende maakt aan den Handel bekend, dat hij, te beginnen met den 15den Mei, wekelijks tweemaal tusschen Nijmegen en Arnhem, heen en terug, zal varen, en zich belasten met het overbrengen der goederen, welke men hem zal gelieven toe te vertrouwen; en wel des Dingsdags en Zaturdags van Nijmegen naar Arnhem; des Maandags en Vrijdags van Arnhem naar Nijmegen; alles tegen billijke vrachten. Bij zijne afwezigheid, zullen de goederen voor hem in ontvangst worden genomen te Nijmegen, door de heeren J. VAN DEN HEIJDEN en ROMBOUITS, en te Arnhem, door de Heeren Agenten der Rijn- en IJssel Stoomboot-Maatschappij. Nijmegen, 7 Mei 1843.

H. J. RIBBERINK, Schipper.

P. PERIN,

in de Bakkerstraat, te Arnhem.

Heeft de eer bekend te maken, dat hij de nieuwste MODELLEN van PARASOLS, MARQUISES en DOUAIRIÈRES, alles naar den laatsten Parijschen smaak, heeft ontvangen; ook een aanzienlijk assortiment WINDSTOKKEN; en heeft nog een aantal PARASOLS voor Kinderen, a 80 Cents; KATOENEN PARAPLUIJS met Gekeperd KATOEN f 1.75. — Maakt, repareert en overtrekt dezelve even als nieuw en belooft een prompte en civile bediening.

NEDERLANDSCHE STOOMBOOT-MAATSCHAPPIJ.

Dienst voor de Maand Mei 1843.
Van Rotterdam naar Arnhem: elken Dingsdag en Zaturdag, des morgens 6 ure.
Van Arnhem naar Keulen, Mentz en Mannheim: elken Dingsdag en Zaturdag des middags omstreeks 3 ure.
Van Arnhem naar Rotterdam: elken Maandag en Donderdag des morgens ten 9 1/2 ure.
Nadere informatie bij den Agent te Arnhem. B. BLECKMANN.

* W. VAN BOEKEREN, te Groningen, heeft uitgegeven en abom verzonden:
I. ALGEMEENE GESCHIEDENIS DER VEREELD, door Mr. A. W. ENGELEN, Derde deel, Nieuwe Geschiedenis, 2° stak. Tot aan de Fransche omwenteling, a f 2.30.
II Het MENSCHELIJK HART en deszelfs BEPROEVINGEN; door Mis. BRAY; 2de en laatste deel, met vignet a f 2.90.
III. Een VWOORD, aan de Kern der Hervormde Gemeente in Nederland, door J. VAN DER LINDEN, s., Predikant te Kantens. a f 0.45.

Barkeprijsen

NIJMEGEN, 1 mei 1843.
De Graanmarkt was heden van zeer weinig beteekenis. Tarwe weinig ter markt en zonder behoefte, zoo dat alleen eenige partijjes ter stedelijke consumptie gekocht werden; voor Hooglandsche werd f 9 a f 9.25 en voor ordinair Groot- en Inlandsche f 6.75 a f 8 besteed; voor Oude, welke van geringe kwaliteit is, in verhouding tot de Nieuwe, was boven f 6.25 niet te bedingen. — Rogge was ook weinig ter markt en ging traag af van f 7.40, f 7 a f 6.75. — Gerst zonder noemenswaardigen omgang: Winter- f 4.50 a f 4.25, Zomer- f 4.25 a f 4.50. — Boekweit als voren f 6.25 a f 6.50. Haver met minder vraag f 2.50 a f 3.25.

Waterhoogte te Arnhem

Den 9 Mei 1 El 6 Palm 8 Duim; gew. 0 Duim; gev. 7 D. Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.